

ustanovení odchýlila a uvedla, že v případě stížnosti žalobkyně má býti příslušným soud v C., v případě její stížnosti soud v J. Z tohoto postupu stran vyplývá správnost názoru rekursního soudu, že úmyslem stran při uzavírání smlouvy o rozhodci bylo i ujednání o příslušnosti řádného soudu v případě, že k rozhodování rozhodcem nedojde. Bylo proto i toto ujednání podstatnou náležitostí smlouvy o rozhodci. V tom směru se však strany podle obsahu svých vzájemných dopisů nedohodly a jest proto přisvědčiti názoru rekursního soudu, že k platné smlouvě o rozhodci nedošlo (§ 869 obč. zák.) a že proto k řešení tohoto sporu je příslušný krajský soud v L. jako řádný soud žalované.

Čís. 10576.

O nepřipustnosti exekuce, ježto bylo mobilární exekucí zabaveno příslušenství nemovitosti, na níž jest pro žalobce vloženo zástavní právo, jest rozhodovati pořadem práva.

(Rozh. ze dne 27. února 1931, RI 96/31).

Žalobkyně domáhala se nepřipustnosti exekuce na movitosti, tvrdíc, že zabavené movitosti jsou příslušenstvím nemovitosti, na níž jest pro ni vloženo zástavní právo. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. Důvody: Žalobkyně sama považovala a také označila svou žalobu jako žalobu podle § 37 ex. ř., ale nedomáhá se nepřipustnosti exekuce proto, že má na vylučovaných předmětech právo, nedopouštějící výkon exekuce, nýbrž proto, jakž vyplývá ze žalobního návrhu, že věci ty jsou příslušenstvím nemovitosti a že proto mobilární exekuce na tyto předměty jest nepřipustná a se zrušuje. Nelze tudíž pochybovati o tom, že žaloba směřuje k tomu, by exekuce byla zrušena podle § 39 čís. 2 ex. ř., protože z tohoto důvodu jest nepřipustná. I vzniká otázka, zda lze tento zrušovací důvod uplatniti nejen návrhem, nýbrž i žalobou. Otázku jest zodpověděti záporně. Jest sice pravda, že zákon v § 39 ex. ř. nevylučuje uplatnění zrušovacího důvodu žalobou, ale to se týká jen případu § 39 čís. 5 a poslední odstavec ex. ř., netýká se to případu § 39 čís. 2 ex. ř., o který tu jde. V tomto případě může dojíti ke zrušení exekuce, jakž vyplývá z § 39 odstavec první a druhý ex. ř. jen k návrhu, a to usnesením. Otázka zrušení exekuce jest výhradně otázkou exekučního řízení, jež jednak poskytuje předpisem § 55 ex. ř. exekučnímu soudu dostatečné a spolehlivé prostředky k jejímu rozřešení, jednak její řešení nemůže býti odňato výlučnému soudnictví exekučnímu (§ 51 ex. ř.). Z toho vyplývá, že rozhodování o zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř. jest odňato pořadu práva, což odvolatelka v odvolání vystihla zcela správně, vytýkajíc zmatečnost řízení podle § 477 čís. 6 c. ř. s. (rozh. nejv. s. čís. 4650, 4833, 5135, 6587 a 8502 sb. nejv. soudu).

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a uložil mu,

by, nehledě k důvodu, pro který zrušil rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením a odmítl žalobu, znovu o odvolání jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Žalobkyně nenavrhuje zrušení exekuce z důvodu, že exekuce jest vedena na příslušenství nemovitosti, jež podle § 252 ex. ř. smí býti vzato do exekuce jen s nemovitostí, což by jako osoba třetí (na exekuci nesúčastněná) ani nemohla učiniti, nýbrž žaluje, jakž výslovně jest uvedeno v žalobní prosbě, o nepřipustnost exekuce proto, že bylo mobilární exekuci zabaveno příslušenství nemovitosti, na niž jest pro ni vloženo zástavní právo. Podává tudíž žalobkyně proti exekuci odpor podle § 37 ex. ř., k čemuž ji její zástavní právo opravňuje (srovnej sb. n. s. 2466 a 6073). O odporu podle § 37 ex. ř. rozhodují však soudy pořadem práva, a nezáleží na tom, že žaloba byla spojena se zbytečným návrhem na zjištění předurčujícího právního poměru, zda jsou či nejsou zabavené předměty příslušenstvím nemovitosti.

Čís. 10577.

Nenapadl-li žalovaný v řízení před soudem první stolice ocenění předmětu rozepře nepřesahující hranici pro věci nepatrné a nenabídl-li důkazy o tom, že předmět rozepře byl oceněn žalobcem příliš nízko, nemůže teprve v opravném řízení napadati správnost žalobcova ocenění. Této své povinnosti nebyl žalovaný sprostěn tím, že žaloba byla zapsána do rejstříku C a že řízení v první stolici bylo provedeno podle předpisů o řízení před okresními soudy.

Řízení, předepsané pro nepatrné věci, má místo i ve věcech nájemních.

(Rozh. ze dne 27. února 1931, R I 131/31).

V žalobě o zrušení nájemní smlouvy podle § 1118 obč. zák. a o vyklizení najatého předmětu ocenil žalobce předmět rozepře na 300 Kč. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud odmítl odvolání pro opožděnost. D ů v o d y : Ano jde o spor z nájemní smlouvy, jež jest podle § 49 čís. 5 j. n. nehledíc k hodnotě předmětu rozepře projednati a rozhodnouti na okresním soudě, bylo ocenění předmětu rozepře pro otázku příslušnosti bez významu, a žalobce nebyl povinen předmět rozepře v žalobě oceniti (§ 56, druhý odstavec, j. n.). Učinil-li tak přece, nemohlo toto ocenění zůstat bez povšimnutí a platilo i proti žalobci. Pro žalovaného nebylo ovšem toto ocenění samo o sobě závazné. Mohl namítati nesprávnost ocenění, což však v první stolici neučinil. Opomenul-li to, jest ocenění i pro něho závazné v otázce, zda jest použití zvláštních ustanovení §§ 448 a násl. c. ř. s. Hledíc k § 448 c. ř. s. nemůže býti pochyby, že jest použití zvláštních ustanovení §§ 448 a násl. c. ř. s. (sr. čís. sb. 422). Tomu